

Εὐρώπῃ, νὰ σκανδαλίῳσι τὴν οἰκονομικὴν πίστιν, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ συλλέξωσι δι' ὑποσχέσεων, δωροδοκιῶν, μοιρασιάς, λαφύρων, ἀποκαταστάσεως φίλων, διανομῆς θέσεων, ἀπὸ τῶν κρυπτῶν τῆς ἐθνικῆς καταπτώσεως καὶ τῶν καταβοθρῶν τῆς ἐλληνικῆς κοινωνίας, μίαν κακοῦργον πλειοψηφίαν περιέχουσαν κλέπτας, βλάκας, ἐνόχους, δειλοὺς, χρεωκόπους, οἵτινες νὰ συγχωρήσωσι τὰ ἀσυγχώρητα, νὰ καλύψωσι μὲ στάκην, ρύπους, ἀποχωρήματα, ὅ,τι ἄλλο, τὰ ἐδώλια τῶν ὑπουργῶν διὰ νὰ κρύψωσι ἀπὸ τῶν ὀμμάτων τοῦ ἔθνους τὰ αἰσχῆ των, καὶ ἀφοῦ ἐπειτα τοὺς ἀλείψουν δαπάναις τοῦ ἔθνους ἀρώματα καὶ μύρα, νὰ τοὺς παρουσιάσωσι ὡς νυμφίους τῆς Ἐξουσίας, ὡς παρουσιάζουσιν εἰς τὰ ὄμματα ἀπηλιθωθέντος ἐκ μέθης καὶ κτηνωδίας ἐργάτου τριακοντούτη πόρνην ὡς παρθένον σύζυγον.

Ἴδου λοιπὸν αἱ ἐγγυήσεις τοῦ χαριτωμένου Σας πολιτεύματος ὅπερ ὀνομάζεται Συνταγματικὸν, καὶ ὅπερ εἶναι καθαρῶς **συναγματικὸν** διὰ Βασιλέα, ὑπουργοὺς καὶ Βουλευτάς. Παραλείπομεν τί ἐγένετο, ἀπουσίας τῆς Βουλῆς. Σὰς ἐρωτώμεν, συμπολίται, ἔχετε τὸ θάρρος νὰ ὁμολογήσῃτε ὅτι πῦξασθε τὴν λύσιν τῆς 31ης Μαρτίου; Δι' αὐτὴν ὑπεβλήθητε εἰς τὴν ἐπιστρατείαν; Δι' αὐτὴν ἐπεβαρύνετε τὸ δημόσιον χρέος μὲ τριακόσια ἑκατομμύρια; Δι' αὐτὴν ὑπέστητε τὸ αἶσχος τῆς ἐπανόδου τοῦ Δημοκοῦ; Δι' αὐτὴν ὄλου τοῦ ἐμπορίου τὴν καχεξίαν ἀπὸ τοῦ 1878 καὶ ἐντεῦθεν; Λοιπὸν, οἶς, ὁ κυρίαρχος λαὸς, ἀφ' οὗ πηγάζει ἡ ἐξουσία τοῦ Βασιλέως, ὑφίστασθε τύχας, ἐξουτελισμοὺς, θυσίας, ὅχι μόνον χωρὶς νὰ τὸ θέλετε, ἀλλ' ἀκριβῶς διότι δὲν τὸ ἠθέλετε. Καὶ τίς τὸ ἠθέλε λοιπὸν; Ὁ Βασιλεὺς, ὁ Κουμουνδούρος. Ἐὰν λοιπὸν οὔτε ὁ εἷς, οὔτε ὁ ἄλλος ἀντιπροσώπων ἐν τούτῳ τὴν θέλησιν σας, τί ἀντιπροσωπευτικὸν πολίτευμα εἶναι αὐτὸ, ἐν τῷ ὀποίῳ δύο ἄτομα, μὴ δὲν ἀντιπροσωπεύοντα, πράττουσιν ὅ,τι δοκεῖ αὐτοῖς;

Καὶ τώρα ὅτε, ποτισθέντες ὄλας τὰς πικρίας τῆς ἀνθεθνικῆς λύσεως μεθ' ὄλων τῶν παρεπομένων αὐτῆς, ἐμέλ-

lete διὰ τῶν νομίμων ἀντιπροσώπων σας, οὐ μόνον νὰ ῥήξετε φωνὴν μεγάλην διαμαρτυρίας, ἀλλὰ καὶ λαβόντες τοὺς ἐνόχους ἐκ τοῦ ὀπίου νὰ τοὺς εἰσαγάγητε εἰς τὸ βίδικόν δικαστήριον ἵνα τοὺς ἐρωτήσῃτε: τί ἐκάματε τὴν τιμὴν τοῦ ἔθνους, τί ἐκάματε τοὺς υἱοὺς τοῦ ἔθνους, τί ἐκάματε τὸ χρῆμα τοῦ ἔθνους, ἴδου μὲ ἐν χαρτὶ φέρον τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Βασιλέως, ὁ κ. Κουμουνδούρος, ὁ ἔνοχος, ὁ ὑπὸ δίκην, ὁ ὑπὸ κατάραν, ὁ προγεγραμμένος ὑψοῦται, ὄγκουται εἰς κύριόν σας καὶ γινόμενος αὐτὸς δικαστὴς σὰς καταδικάζει εἰς τὸν ἐξουτελισμὸν νὰ τοῦ στείλητε νέους ἀντιπροσώπους, μᾶλλον εὐαλότους, πλείον χειροῦθεις, μερικὰ τῆς Θεσσαλίας περιτρίμματα, κἄτι τοῦ Καραπάνου ἀνθρωπάρι, καὶ τοῦτο διότι οἱ παλαιοὶ δὲν τοῦ κάμνουν καὶ ἅμα δὲν τοῦ κάμνουν ἔχει τρόπον αὐτὸς—ἔχει τὸν Βασιλέα του καὶ Βασιλέα σας, ὅστις τοῦ; Ξεκάμνει μὲ μίαν μονοκοנדυλιά.

Καὶ ἴδου ἄλλη ἀπόδειξις ὅτι δὲν ἔχετε πολίτευμα ἀντιπροσωπευτικὸν, διότι ἀκριβῶς ἡ ἀντιπροσωπεία εἶναι ἡ ἐξουτελιζομένη, αὐτὴ ἡ διωκομένη, αὐτὴ τῆς ὀποίας τὸ στόμα φημοῦται ἢ ἀνοίγεται κατ' ἀρέσκειαν τοῦ Στέμματος καὶ τῶν Συμβούλων αὐτοῦ.

Ὡστε ἔχετε καθαρῶς Στεμματικὸν πολίτευμα, ὑπὸ τὴν σκιάν τοῦ ὀποίου τὰ δικαιώματα τοῦ ἔθνους σφαγιάζονται ὑπὸ τοῦ ἀρχιερέως Κουμουνδούρου ἐνώπιον τοῦ Βωμοῦ τῆς Βασιλείας καὶ τὰ συμφέροντά του περισυλοῦνται ὑπὸ συμμορίας ἐνεργούσης ὡς νόμου καὶ ὡς ἐξουσίας.

Καὶ τώρα σκεφθῆτε μόνοι, ἀν θὰ ἐξακολουθῆτε νὰ ὑπηρετήτε τὰ ἑκατομμύρια τοῦ Κουμουνδούρου καὶ τῆς Βασιλικῆς Ἐπιχορηγήσεως ἢ ἀν θὰ ἀνανήψῃτε ἐκ τοῦ ληθάργου, ἵνα ἐρωτήσῃτε ἑαυτοὺς: Ἐσμέν κτήνη ἢ πολῖται;

Καλεσθάν.

Η ΚΑΤΑΛΗΨΙΣ.*

(Ἀνεκδοτὶ καὶ σημειώσεις.)

2 Σεπτεμβρίου αὐτόθι.

Ὅ,τι λέγουν εἰς Ἀθήνας περὶ ἀπρονοησίας τῶν κυβερνώντων εἶναι κατώτερον τῆς πραγματικότητος. Τί θὰ εἴπω ἂν μάθουν, ὅτι ἐνῶ ἐν Λαρίσῃ ὑπάρχει πρὸ πολλοῦ ἰδρυμένος ἄριστος ἀτμόμυλος, ἡ κυβέρνησις πληρῶνει τῷ κ. Ἀγαθοκλεῖ 85 λεπτά δι' ἐκάστην ὀκτῶν ἄρτου;

Κι' ἐπειτα ἀποροῦν διὰ τὰ χρέη μας!

3 Σεπτεμβρίου αὐτόθι.

Ἐνεκα τοῦ ζητήματος τοῦ Κριτήρι ὁ προεδρεύων τῆς ἐπιτροπῆς Βελλίνης τὰ ἔχει πλέον χαμένα. Ἐρχομεν νοσιμώτατα μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ κ. Κοκκίδου ἀνεκδοτα. Χθὲς εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον ἐχειρονόμηι ὑπὸ τὴν ῥινά του ἀκριβῶς, βελλινικῶς πρὸς αὐτὸν προσφερόμενος. Σήμερον πάλιν τοὺς εἶδομεν νὰ ὀμιλῶσι καὶ ν' ἀποχωρισθῶσιν, αἰ-

* Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου ἀριθμοῦ καὶ τέλος.

φνης τοῦ Κοκκίδου τρέχοντος κατόπιν τοῦ φεύγοντος Ἰταλοῦ καὶ παρακαλοῦντος αὐτὸν νὰ σταματήσῃ. Ἐνῶ ἀφ' ἐτέρου οὗτος φεύγων ἐκίνει κωμικῶς τὴν βράβδον του.

6 Σεπτεμβρίου ἐπὶ τῆς Ἰριδος.

Μακρόθεν φαίνονται ἡ Σκιάθος καὶ ἡ Σκόπελος ὡς ταψία Ξηρᾶς ἐν τῇ θαλάσῃ. Ὁ Ἄγγλος στρατηγὸς ἐρωτᾷ τὸν κ. Κοκκίδην ὡς χαρτογράφον.

— Quelles sont ces îles-là? monsieur le colonel.

Ὁ Κοκκίδης ἀφοῦ ἐξήτασε καλῶς.

— Oh! mais ce sont deux îles sans nom! oh! certainement.

Ὁ Πλοίαρχος παρεμβαίνει.

— Pardon! vous avez tort! l'une est Skiathos et l'autre Scopelos:

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς κατὰ τὰς διηγήσεις του εἶχε περιέλθει ὄλην τὴν Ἑλλάδα καὶ ὅμως πλειστάκις ἔλαβε χειρότερα παθήματα.

Ἄν ἐρωτᾶτε καὶ διὰ τὰ γαλλικὰ του ἴδου ἐν δεῖγμα.

Κάμπομεν τὴν Σουινιάδα ἄκραν καὶ βλέπομεν τὸ Λαύριον καὶ τὴν πελωρίαν καπνοδόχον τῶν Μεταλλουργείων. Ὁ Κοκκίδης πρὸς τοὺς ἐπιτρόπους:

ΔΗΜΟΤΙΚΑ

Ὁ Δήμαρχος Ἀθηναίων ἀνέγνωσε πρό τινων ἡμερῶν ἐν συνεδριάσει ἐπιστολὴν τοῦ διευθυντοῦ τῆς Πιστωτικῆς Τραπεζῆς, δι' ἧς οὗτος προτείνει τῷ Δήμῳ νὰ φέρῃ τὰ ὕδατα τῆς Στυμφαλίας εἰς Ἀθήνας διὰ κεφαλαίων ἐταιρίας τινος ἧς δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι ὁ κ. Σουτζος τυγχάνει μέλος.

Ἄμα ἡ Σεβαστὴ ἀμύγυρις ἀκούσασα τὸ ἐμπεριεχόμενον τῆς θεοπνεύστου ἐκείνης ἐπιστολῆς καὶ ἀμέσως ἐσπευσεν νὰ καταγείνῃ ἐπὶ τοῦ σπουδαίου τούτου θέματος πρὸς μεγίστην λύπην δημοτικοῦ τινος συμβούλου θέλοντος νὰ τραβήξῃ τὴν περὶ ἀποπάτων καὶ οὐρητηρίων συζήτησιν εἰς μάκρος.

Ὁ κ. Δήμαρχος προτείνει ἀμέσως ὅπως τὸ δημοτικὸν Συμβούλιον ψηφίσῃ τὸ μικρὸν ποσὸν τῶν 2,000 δραχ. ὅπως ἐξετασθῇ ἡ ποιότης καὶ ποσότης τοῦ ὕδατος τῆς Στυμφαλίας καὶ ἀρχίσουν ἀμέσως διαπραγματεύσεις μετὰ τῆς Ἑταιρίας ταύτης, ἥτις μέλλει νὰ φέρῃ τὴν εὐτυχίαν εἰς τὸν τόπον.

Διατί αὐταὶ αἱ δύο χιλιάδες, ἐρωτᾷ ὁ κατασχετηριοφάγος Σιδιτανίδης, ἀφοῦ θὰ ἔλθῃ ξένος ὑδραυλικὸς ὃν ὁ Δήμος θὰ πληρώνῃ ἀδρῶς;

Ἰσα, ἴσα! ἀπαντᾷ ὁ κ. Δήμαρχος. Πρέπει νὰ ἐξοδεύσωμεν αὐτὸ τὸ μικρὸν ποσὸν, ἵνα διευκολύνωμεν αὐτὸν κατ' ἀρχὰς καὶ τὸν εἰσάξωμεν εἰς τὴν ἐργασίαν του.

Σημειώσατε ὅτι ὁ κ. Σουτζος, εἰς τὰς προτάσεις αὐτοῦ, πρὸς ψήφισιν μικρῶν ποσῶν διὰ τι ἢ καὶ ἐνίοτε διὰ τὸ τίποτε, εἶναι Μπούμπουλης Ξανθογένης.

Ζητεῖ ἀπὸ τὸ Συμβούλιόν του 2,000 δραχμαὶ χωρὶς νὰ

γνωρίζῃ διατί τὰς ζητεῖ. Πρὸς ἐξέτασιν τῆς ποιότητος καὶ τῶν συστατικῶν τοῦ ὕδατος; Ἀλλὰ τότε διατί 2,000; Ἡμεῖς τουλάχιστον δὲν φανταζόμεθα ποῦ [καὶ διὰ τίνα σκοπὸν ἐννοεῖ νὰ δαπανηθῇ τὸ ποσὸν τοῦτο.

Ἐν μέσῳ τῆς γενικῆς ταραχῆς καὶ ἀποδοκιμασίας τῶν λόγων τοῦ κ. Δηάρχου ζητούντος τὸ δισχιλιόδραχμον τοῦτο κονδυλάκι, ἀναστὰς Μαγκήσιος ὁ Ἰλαρὸς εἶπεν·

Ἐπειδὴ δὲ ὡς ἐκ τῆς συγκεκριμένης ταυτότητος τῆς δημοτικῆς περὶ τὰ ὑδραυλικά ἔργα καρποφόρου ἐνεργείας, ὑπάρχει ἀνέχεια, θεωρῶ περιττὴν τὴν ψήφισιν τοῦ ποσοῦ τούτου.

Ὁ δὲ Ξανθὸς, ὡσεὶ ἐννοῶν, κινεῖ τὴν κεφαλὴν.

Διὰ πολλῶν δ' ἄλλων φράσεων καὶ σχημάτων χιαστῶν, λαβῶν τὸ ὕφος τοῦ προπάππου του Ἰσπανοῦ, ἔδωκεν τοῖς ἄλλοις νὰ ἐννοήσωσιν ὅτι «Ἡ ποιότης τοῦ ὕδατος τῆς Στυμφαλίας συνδέεται μετὰ τῆς ἀποστάσεως καὶ τῆς φύσεως τοῦ ἐδάφους δι' οὗ θὰ διέλθῃ.»

Ἄλλ' ἄς ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν Στυμφαλίδα.

Ἡ ἐταιρία αὕτη, ἧς τὴν προεδρείαν φαίνεται ὅτι ἀνέλαβεν ὁ διευθυντὴς τῆς Πιστωτικῆς, διαθέτει κεφάλαιον δύο ἑκατομμυρίων δραχ. διὰ τὴν ἐργασίαν ταύτην.

Τὸ ποσὸν τοῦτο δὲν εἶναι ποσῶς ἀρκετὸν, ἀφοῦ σκοπὸς τῆς Ἑταιρίας ταύτης, ὡς μανθάνομεν, εἶναι νὰ διοχετευθῇ τὸ ὕδωρ τῆς Στυμφαλίας διὰ σιδηρῶν σωλῆνων τοποθετούμενων ἐντὸς χάνδακος, ὃν θὰ σκάψωσιν ἐπὶ τῶν παραλίῶν βράχων ἀπὸ Καλαμακίου μέχρι Πειραιῶς.

— Oh! oh! voici Laurium et la . . . et la . . . comment s' appelle . . .

Ἀποτεινόμενος δὲ πρὸς τὸν πλησίον του γλυκύτατον ἐπίταρχον κ. Μεταξᾶν:

— Πῶς λὲν τὴν καμινάδα ἀδελφέ!

7 Σεπτεμβρίου ἐν Ἀθήναις.

Εἰς ὅλην αὐτὴν τὴν Σαχάραν τῶν μωρίων καὶ τῶν ἀνηκανοτήτων εἶναι ἀδύνατον νὰ λησμονήσω δύο ὄψεις.

Διότι ὅσας ἀληθῶς ὑπῆρξε δι' ἐμὲ ἡ συνάντησις τοῦ εὐφροσύντου καὶ χαριτολόγου ἱατροῦ κ. Βερνάρδου πάντοτε ἀξιοπρεπῶς προσφερομένου πρὸς πάντας, εἴτε Ἑλληνας εἴτε ἐπιτρόπους, οἵτινες ἐπὶ τέλους κατῶρθον ν' ἀκούουν ἀπ' αὐτοῦ καὶ ὀλίγα καλὰ Γαλλικά. Εἰς τὴν θελκτικὴν του συναναστροφὴν χρεωστῶ τὰς ὀλίγας καλὰς ὥρας αἱ διήλθον κατὰ τὴν κατάληψιν.

Ἡ δευτέρα ὅσας ὑπῆρξεν ὁ λοχαγὸς κ. Κωνσταντινίδης εὐμαθῆς, ἀξιοπρεπέστατος, γλυκύτατος, μετριόφρων, θετικός, συγκεντρώσας τὰς συμπαθείας καὶ τὴν ἐκτίμησιν καὶ ἡμῶν καὶ ὄλων τῶν ξένων. Κατ' ἐμὲ δὲ, ἰδόντα ἐκ τοῦ πλησίον τοὺς πλείστους τῶν Ἑλλήνων ἀξιωματικῶν, ὁμολογῶ ὅτι ὑπὸ ἔποψιν συνενώσεως γνώσεων καὶ προσόντων ὑπῆρξε σχεδὸν ὁ μόνος ὃν ἐξετίμησα.

8 Σεπτεμβρίου ἐν Ἀθήναις.

Δὲν γνωρίζω τίνα πρέπει νὰ δοξάζω τὸν Θεὸν ἢ τὸν Διάβολον ἢ τὴν Τύχην ἢ τὸν Βαλτινὸν διὰ τὴν θέσιν μου, ἥτις μοι ἐπέτρεπε τόσον ἐκ τοῦ πλησίον νὰ ἴδω πῶς ἐνηργεῖτο ἡ κατάληψις τῆς Θεσσαλίας, νὰ περιηγηθῶ τὰς κυριωτέρας πόλεις αὐτῆς καὶ νὰ γνωρίσω στενῶς τοὺς πρωταγωνιστήσαντας κατ' αὐτὴν. Καὶ δὲν γνωρίζω μὲν ἂν περὶ τῶν ἡρώων τῆς καταλήψεως θὰ λέγωσιν οἱ ἐξυμνήσαντες αὐτοὺς ἢ οἱ Φιλήμονες αὐτῶν, ὅτι καὶ περὶ τῶν ἀγωνιστῶν τοῦ 1821 ἀπὸ χρόνου πολλοῦ στερεοτύπως ἐπαναλαμβάνεται, δὲν γνωρίζω, λέγω, ἂν ἀπερχομένου εἰς τὸν τάφον θὰ τοὺς προπέμωμεν διὰ τῶν φράσεων «Καὶ ἕτερον τῆς καταλήψεως λείψανον . . .», τοῦτο ὅμως δύναμαι νὰ διαβεβαιώσω ὅτι ἂν νεώτερος Ὁμηρος — ὦ! τῆς φιλοδοξίας μου! — εὕρισκετο τὰς ἐμάς νὰ ψάλλῃ περιπλανήσεις ἀνά τὴν Θεσσαλίαν καὶ ὅτι εἶδον, ἔμαθον ἢ ἐγνώρισα νὰ διεκτραγωδήσῃ, ἰδοὺ πῶς θὰ ἤρχιζε τὰς ῥαψωδίας του μὲ χαλαῖνον ὀλίγον τὸ μέτρον:

Ἄνδρα μοι ἔννεπε, Μοῦσα, χοντούτσικον, ὃς μάλα πολλὰ Πλάγχθη, ἐπεὶ Θεσσαλίας καταλαμβάνετο χώρα, Πολλῶν δ' ἀνθρώπων ἴδεν ἄστεα καὶ μωρίων ἔγνων.

Διὰ τὸ πιστὸν τῆς ἀντιγραφῆς,

Blowitz.